

**ESIPUHE KIRJASEEN
„UDESTA TALOUSPOLIITIKASTA
(KAKSI VANHAA ARTIKKELIA
JA VIELÄKIN VANHEMMAT JÄLKISANAT)”³³**

Keväällä 1919 jouduin kerran pitämään alustuksen Pietarin työläisille. Kuten tavallista alustus kirjoitettiin muistiin. Se kirjoitettiin, kuten tavallista, kovin huonosti,— ei ehkä niinkään huonosti, mutta minä pidin sen, kuten tavallista, huonosti. Huonosti muistiinkirjoitettu tai huonosti pidetty alustus, kuten tavallista, julkaistiin.

Koska tiesin liiankin hyvin ja tunsin liiankin kipeästi kaiken „huonon” ja kaiken tuon „kuten tavallista”, lähetin silloin heti pietarilaisille tovereille seuraavat „jälkisanat” alustukseeni (joka julkaistiin, mikäli muistini ei petä, otsikolla „Neuvostovallan saavutuksia ja vaikeuksia”³⁴):

„JÄLKISANAT

Uhrattuani melkoisesti työtä puheeni muistiinkirjoitetun tekstin korjaamiseen olen pakotettu kääntymään hartain pyynnöin kaikkien niiden toverien puoleen, jotka haluavat kirjoittaa muistiin puheitani painatettavaksi.

Pyyntöni on, ettei pidä koskaan luottaa puheitteni pikakirjoitettuun eikä muuhunkaan muistiinkirjoitettuun tekstiin, ei pidä koskaan yrittää ehdottomasti kirjoittaa niitä muistiin eikä koskaan julkaista puheitteni muistiinkirjoitetuja tekstejä.

Puheitteni tekstin asemesta julkaistakoon tarpeen vaatiessa selostuksia niistä. Olen nähnyt lehdissä selostuksia puheistani, jotka ovat olleet tyydyttäviä. Mutta en ole kertaakaan tavannut vähänkään tyydyttävää puheeni muistiinkirjoitettua tekstiä. En mene päättelemään mistä se johtuu, liian nopeasta puhetavastaniko vai puheen virheellisestä

rakenteesta vai jostakin muusta, mutta tosiasia pysyy tosiasiana. En ole nähnyt vielä kertaakaan tyydyttävästi muistiin kirjoitettua, en pikakirjoitettua enkä muullakaan tavalla muistiin pantua puheeni tekstiä.

Hyvä seloste puheesta on parempi kuin huonosti muistiin kirjoitettu teksti. Sen vuoksi pyydänkin: älköön milloinkaan julkaistako mitään puheitteni muistiin kirjoitettuja tekstejä. 17. IV. 1919. *N. Lenin.*”

Lähetin nämä jälkisanani Pietariin seuraavin lisähuomautuksin: „Pyydän hartaasti pietarilaisia tovereita julkaisemaan seuraavan *alkusanoina* tai *jälkisanoina* puheeseeni, vaikkapa kaikkein pienimmällä petiitillä. 17. IV. *Lenin.*”

Lukija huomaa, miten hellävaroen, miltei mielistelevässä äänilajissa pyytelin pietarilaisia tovereita julkaisemaan nämä muutamat rivit „vaikkapa kaikkein pienimmällä petiitillä”. Kuten tavallista, pietarilaiset — tov. Zinovjev etunenässään — ...kuinka sen nyt sanoisin mahdollisimman lievästi?.. „jymäyttivät” minua. Kuten tavallista, pietarilaiset ovat tavattoman halukkaita tuomaan esiin hinnalla millä hyvänsä itsenäisyytensä ja riippumattomuutensa mennessä siinä jopa niinkin pitkälle, että eivät täyttäneet tekijän pyyntöä, minkä kaikki muut ihmiset, toverit ja kansalaiset kaikissa maissa ja kaikissa tasavalloissa, vieläpä neuvostotasavalloissakin (riippumatonta Pietaria lukuunottamatta) katsovat velvollisuudekseen. Kun huomasin, että pietarilaiset eivät täyttäneet pyyntöäni, ja valitin katkerasti asiasta tov. Zinovjeville, tämä vastasi, kuten tavallista, minulle: „Se tuli jo tehtyä eikä asiaa voi nyt enää korjata, ja olisimmeko me voineet julkaista jälkisanat, joissa te *moititte* omaa kirjastanne”. Näin ollen... „riippumattomuutta” täydennettiin viekkaukella, joten tulin lopullisesti narratuksi.

Samalla tavalla kävi hiljattain toistamiseen minun huonosti pitämilleni tai (kenties „myös”) huonosti muistiin kirjoitetuille puheilleni: kysymys on poliittisen valistustyön tekijäin II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa ja Moskovan kuvernementin puoluekonferenssissa pitämistäni puheista. Katkerasta kokemuksesta viisastuneena päätin nyt menetellä jo vähemmän „mielistelevällä” tavalla. Käivoin arkistopapereitteni joukosta entisen, 17. IV. 1919 päiväämäni esipuheen ja julkaisen sen kahden artikkelini esi-

puheena. Mainitsemiani kahta puhetta en julkaise uudelleen edellä mainitusta syystä.

Tulkoon totuus julki — parempi myöhään kuin ei milloinkaan. Ja se tulee julki monessa suhteessa: ensiksikin siinä, että pietarilaisia rangaistaan edes vähän liiallisesta „riippumattomuudestaan” ja viekkaudestaan, ja toiseksi siinä, että lukeva yleisö saa vihdoin mahdollisimman selvästi, näkyvästi ja kouraantuntuvasti tietää, miten kovin kelvottomia ovat puheitteni muistiinkirjoitetut tekstit, ja lopuksi siinä, että ne, joita kiinnostaa mielipiteeni eräästä ajankohdan tärkeimmästä tehtävästä „uuden talouspolitiikkamme” alalla, saavat kyllin tarkan tekstin siitä, mitä olen tahtonut sanoa ja mitä todella sanoin.

N. Lenin

16. XI. 1921.

*Julkaistu
ensi kerran v. 1930*

*Julkaistaan
V. I. Leninin korjaaman
oikovedoksen mukaan*